Harry Harrison

CONVERTIREA [1]

---

[1] Titlul original: ***The Streets of Ashkelon***; Publicată prima dată în New *Worlds Science Fiction*, #122, Sep. 1962. În limba română a apărut în antologia „*Nici un zeu în Cosmos*”, Editura Politică, 1985.

Undeva, deasupra, ascuns în norii eterni ai planetei Wesker, răsună un tunet. Auzindu-l, comerciantul John Garth se opri şi îşi duse mâinile pâlnie la ureche, în timp ce bocancii i se afundau încet în nămol. Tunetul creştea, descreştea şi iar creştea în intensitate.

— Acest zgomot este la fel cu cel al navei tale spațiale, spuse Itin, cu acea implacabilă logică weskeriană care fărâmițează ideea pentru a examina cu atenție fiecare părticică a ei. Dar nava ta stă acolo unde ai aterizat. Trebuie să fie acolo chiar dacă n-o vedem, deoarece eşti singurul ce poate s-o piloteze. Chiar şi în cazul în care altcineva ar fi putut-o pilota, trebuia s-o auzim ridicându-se. De vreme ce n-am auzit-o, iar acest zgomot este de navă spațială, atunci trebuie că...

— Da, o altă navă, răspunse Garth, prea absorbit de propriile-i gânduri pentru a aştepta ca dificilul lanț logic weskerian să-şi zornăie ultimele zale. Se ghida, cum de altfel şi el o făcuse, după reflectorul radar. Nava lui era, desigur, vizibilă foarte clar pe ecranul celuilalt, aşa că probabil noii veniți se vor aşeza cât mai aproape de ea.

— Itin, mai bine ia-o din loc. Utilizează Apa ca să ajungi cât mai repede în sat şi spune-le tuturor să se întoarcă în mlaştini, cât mai departe de uscat. Nava aceea urmează să aterizeze pe pilot automat şi orice se află prin preajmă riscă să fie ars.

Amenințarea aceasta iminentă era cât se poate de clară micului amfibian de pe Wesker. Înainte ca Garth să termine de vorbit, urechile nervurate se strânseră precum aripile unui liliac şi Itin alunecă fără zgomot în canalul cel mai apropiat. Garth o porni prin mocirlă, încercând să se descurce cum putea mai bine pe suprafața aceea cleioasă. Tocmai ajunsese la marginea în care se afla satul, când zgomotul crescu de să-i spargă timpanele şi nava străpunse pătura inferioară a norilor. Îşi proteja privirea de limba de

flăcări şi examină, cu sentimente amestecate, nava cenuşie ce se mărea văzând cu ochii.

După aproape un an standard pe planeta Wesker, simțea nevoia unei companii umane, de orice fel. În vreme ce această de mult uitată fărâmă a spiritului său gregar tânjea după restul tribului, mintea lui de comerciant trăgea, grăbită, o linie sub o coloană de cifre şi adună totalul. Putea fi foarte bine o altă navă comercială şi dacă era aşa, monopolul său asupra comerțului pe Wesker se terminase. În acelaşi timp putea să nu fie vorba de un alt comerciant şi de aceea prefera adăpostul unei ferigi uriaşe, cu mâna pe pistolul din toc.

Flăcările tunătoare muriră, aproape o sută de metri pătrați de noroi se uscară instantaneu şi picioarele de aterizare se aşezară pe crusta fragilă. Metalul trosni la aşezare, în timp ce un nor de fum şi aburi se ridica uşor în aerul umed.

— Garth, pungaş înnăscut, unde eşti? bubui difuzorul navei.

Înfățişarea rachetei arăta doar în parte familiară, dar tonul hârşiit al acelei voci era inconfundabil. Garth afişă un zâmbet şi ieşi în spațiul deschis, fluierând ascuțit din două degete. Un microfon direcțional îşi făcu apariția din corpul navei şi se orientă spre el.

— Ce cauți aici, Singh? strigă spre microfon. Era greu să-ți găseşti o planetă a ta şi a trebuit să vii aici să furi câştigurile unui comerciant cinstit…

— Cinstit, zici, hohoti vocea amplificată. Nostim din partea unuia care a fost în mai multe închisori decât bordeluri - şi astea, pe cinstea mea, le cunoşti… Îmi pare rău, aşadar, prietenul tinereților mele, că n-am să mă alătur exploatării acestei vermine aborigene… Sunt în drum spre o lume cu o atmosferă mult mai primitoare, unde îmi surâde norocul. M-am oprit aici numai pentru că mi s-a oferit prilejul să încasez un credit cinstit pentru un comision. Îți aduc deci, prietene, compania perfectă a unui om ce acționează pe altă direcție de afaceri şi care ar putea să le ajute pe ale tale. Eu unul n-am

să ies să te salut, nu vreau să am probleme cu contaminarea biologică. Pe pasager ți-l scuip prin trapă, aşa că nu cred să te superi dacă am să te rog să-i dai o mână de ajutor la bagaje...

Cel puțin dispăruse grija că va mai fi un alt comerciant pe planetă! Dar Garth continua să se întrebe ce fel de pasager ar fi plătit numai drumul dus spre o planetă nelocuită. Şi ce se ascundea oare în spatele acelor frânturi de veselie din vocea lui Singh? Ocoli nava spre partea din spate, unde se lăsase rampa, şi privi în sus, spre omul din uşă, ce se lupta din greu cu un cufăr. Omul se întoarse către el şi Garth îi zări gulerul alb clerical. În acel moment înțelese tot sarcasmul lui Singh.

— Ce dracu' cauți tu aici? întrebă Garth. Deşi încerca să se stăpânească, mai mult urlă cuvintele. Dacă omul sesizase acest lucru, îl ignorase, pentru că zâmbea în continuare, iar atunci când coborî rampa întinse mâna.

— Părintele Mark, spuse, de la Societatea Fraților Misionari. Sunt încântat să vă...

— Te-am întrebat: ce cauți aici?

Vocea lui Garth era de data aceasta controlată, liniştită şi rece. Ştia acum ce avea de făcut, şi afacerea trebuia încheiată rapid sau deloc.

— Dar este evident, spuse părintele Mark, păstrându-şi un calm impecabil. Societatea noastră misionară a strâns fondurile necesare pentru a trimite, pentru prima oară, emisari spirituali în Lumile Noi. Am fost destul de norocos să...

— Ia-ți bagajele şi întoarce-te pe navă! Nu eşti dorit aici şi deci nu ai permisiunea să cobori. Ai constitui o obligație în plus, iar aici, pe Wesker, nu este nimeni care să-ți poarte de grijă. Înapoi la navă!

— Nu ştiu cine sunteți, domnule, şi nici de ce încercați să mă păcăliți, spuse preotul. Era calm încă, dar zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Am studiat foarte bine legile galactice

şi istoria acestei planete. Nu există aici maladii sau animale de care va trebui să mă tem în mod deosebit. În plus, este o planetă deschisă, şi până ce Cadastrul Spaţiului îi schimbă statutul am aceleaşi drepturi să rămân aici ca şi dumneata.

Omul avea, bineînţeles, dreptate, dar Garth nu voia să cedeze. Încercase să-l sperie, în speranţa că preotul nu-şi cunoştea drepturile. Dar şi le cunoştea. Lui Garth îi mai rămânea o singură alternativă, desigur neplăcută. Şi va trebui s-o utilizeze cât mai avea timp.

— Înapoi la navă, strigă de data aceasta fără să mai încerce să-şi ascundă mânia.

Cu o mişcare scurtă, pistolul ieşi afară din toc şi gura-i neagră fu îndreptată la numai câţiva centimetri de burta preotului. Faţa omului se albi instantaneu, dar nu schiţă nici un gest.

— Ce dracu' faci acolo, Garth? răsună prin difuzor vocea baritonală a lui Singh. Tipul a plătit cinstit, iar tu n-ai nici un drept să-l alungi de pe planetă.

— Am acest drept, spuse Garth în timp ce ridica pistolul şi ţintea între ochii preotului. Îţi dau treizeci de secunde să te întorci pe navă, sau apăs pe trăgaci.

— Atunci cred că ori te-ai ţicnit, ori încerci o farsă, răsună din nou vocea enervată a lui Singh. Dacă este o farsă, atunci află că este de prost gust; cât despre cealaltă alternativă, n-o scoţi la capăt nici aşa. Şi dacă tot e să ne jucăm, eu mă pot juca mai bine...

Se auzi un zumzet de angrenaje grele de la turelă şi tunul de pe acea parte îl fixă pe Garth.

— Acum lasă pistolul şi dă-i părintelui Mark o mână de ajutor, comandă vorbitorul, cu o undă de veselie în spatele vocii. Mai mult nu te pot ajuta, bătrâne prieten, dar cred că ar fi cazul, în sfârşit, să ţi se ofere şi ţie prilejul să vorbeşti cu părintele; eu am avut această ocazie tot drumul de la Pământ încoace...

Garth băgă pistolul la loc în toc cu un pronunţat

simțământ al eşecului. Părintele Mark înaintă, cu o biblie, luată din buzunarul sutanei, în mâna ridicată. Un zâmbet victorios îi revenise pe buze.

— Fiul meu…

— Nu sunt fiul tău.

Era tot ce Garth putu îngăima, în timp ce simțământul înfrângerii clocotea în el. Pumnii i se încleştară pe măsură ce furia creştea, dar, în cele din urmă reuşi să şi-i desfacă înainte de a lovi. Cu toate acestea lovitura îl trimise pe preot la pământ, iar paginile rupte din carte se amestecară cu noroiul.

* * *

Itin şi ceilalți weskerieni priviseră totul cu un interes aparent lipsit de emoții, iar Garth nu catadicsise în nici un fel să le răspundă la întrebările mute. Vru să se îndrepte spre casă, dar se întoarse, văzând că ceilalți rămăseseră pe loc.

— A mai venit un om, le spuse. Are nevoie de ajutor pentru lucrurile pe care le-a adus. Dacă nu are un loc pentru ele, până se aranjează puteți să le aşezați în depozitul mare.

Îi privea cum se apropiau de navă legănându-se, de-a lungul luminişului. Intră, şi găsi o oarecare satisfacție în a trânti uşa, suficient de tare pentru a sparge un geam. Apoi mai adăugă o oarecare plăcere amară când deschise una din ultimele sticle de whisky irlandez, păstrat pentru ocazii deosebite. Şi era una deosebită, deşi nu ceea ce-şi imaginase. Băutura era bună, şi arse o parte din gustul amar ce-l mai păstra în gură, dar nu cu totul. Dacă tactica i-ar fi reuşit, succesul ar fi justificat-o. Dar eşuase, şi în plus față de durerea eşecului simțea acut că se făcuse pur şi simplu de râs. Singh pornise fără să-şi ia măcar rămas bun. Nu-şi putea da seama ce părere îşi făcuse de întreaga afacere, dar cu siguranță avea să răspândească în breasla comercianților povestiri ciudate. Oricum, de asta urma să se teamă abia atunci când va încheia un nou contract. Acum însă trebuiau

lămurite lucrurile cu misionarul. Aruncând o privire prin ploaia de afară, îl zări cum se zbătea să-şi ridice un cort gonflabil, în timp ce întreaga populaţie a satului stătea în şiruri ordonate şi privea. Bineînţeles, nimeni nu se oferise să-l ajute.

După ce cortul fu ridicat şi bagajele îngrămădite înăuntru, ploaia încetă. Nivelul lichidului din sticlă scăzuse considerabil şi Garth se simţea mai capabil să înfrunte inevitabila întâlnire. De fapt, vroia să-i vorbească. Lăsând la o parte afacerea aceea scârboasă, după un an de viaţă solitară o companie umană părea atrăgătoare. Scrise pe o chitanţă veche: „Vrei să mâncăm împreună acum? - John Garth." Dar poate că tipul era prea înspăimântat pentru a veni? Aşa nu se puteau stabili nici un fel de relaţii. Scotoci sub pat şi găsi o cutie suficient de mare penau a-i adăposti pistolul. Bineînţeles, când deschise uşa, Itin aştepta. Era rândul lui la postul de Colector de Informaţie. Îi înmâna nota şi cutia.

— Vrei să duci asta celuilalt om?

— Este Celălalt Om numele celuilalt om? întrebă Itin.

— Nu, nu este, răspunse Garth. Numele lui este Mark. De fapt ţi-am cerut doar să duci asta, nu să provoci o discuţie.

Ca întotdeauna când îşi pierdea calmul, mintea ordonată a weskerianului avea câştig de cauză.

— Nu am provocat conversaţie, spuse Itin încet, dar Mark mi-ar putea solicita conversaţia... Ceilalţi ar putea să mă-ntrebe numele, iar dacă nu-i cunosc numele...

Vocea se întrerupse brusc atunci când Garth trânti uşa. Pe termen lung nu rezolvase însă problema, pentru că data viitoare când îl va revedea pe Itin - peste o zi, o săptămână sau chiar o lună - monologul va fi reluat cu exact cuvântul cu care se terminase şi gândirea îşi va urma infernalul curs până la sfârşit. Garth slobozi o înjurătură şi turnă nişte apă peste cele două concentrate mai gustoase care-i rămăseseră.

— Intră, spuse când auzi un slab ciocănit în uşă.

Preotul intră şi ridică cutia cu pistolul.

— Mulţumesc pentru împrumut, domnule Garth, şi apreciez circumstanţele care v-au determinat să mi-l oferiţi. Cât priveşte nefericitul incident de la aterizare, deşi nu-i cunosc cauzele, cel mai bine ar fi să-l dăm uitării, dacă tot trebuie să trăim amândoi pe această planetă pentru o vreme.

— Bei ceva? întrebă Garth luând cutia şi arătând spre sticla de pe masă. Umplu două pahare şi înmâna unul preotului. Chiar la asta mă gândeam şi eu, dar, oricum, îţi datorez o explicaţie la ceea ce s-a întâmplat. Privi pentru o clipă în pahar, apoi îl ridică către celălalt. Este un Univers mare şi cred că trebuie să facem tot posibilul pentru a-l înţelege. Pentru o judecată sănătoasă.

— Domnul să fie cu tine, spuse părintele Mark şi ridică la rândul său paharul.

— Nu cu mine şi nici cu această planetă, spuse Garth ferm. Şi asta este esenţialul. Goli o jumătate de pahar şi oftă.

— Spui asta ca să mă şochezi? întrebă preotul zâmbind. Te asigur că n-ai reuşit.

— Nu intenţionez să te şochez. Înseamnă pur şi simplu ce-am spus. În ce mă priveşte, cred că sunt ceea ce s-ar putea numi un ateu, aşa că revelarea religiei nu mă interesează deloc. Dar aceşti băştinaşi simpli şi analfabeţi, la nivelul epocii pietrei, aşa cum sunt, au reuşit să se ridice pe această treaptă a evoluţiei fără superstiţii, fără nici un fel de credinţe. Speram să continue această cale.

— Ce vrei să spui, se încruntă preotul, adică nu au zei, nu cred în viaţa de apoi? Ar putea muri...?

— De murit, mor, şi în ţărână se întorc, ca şi celelalte animale. Au şi ei tunete, arbori şi apă, dar fără zeul tunetului, spiritele pădurii sau nimfele apelor. N-au zei mărunţi şi urâţi, tabuuri sau vrăji care să le chinuie visele şi să le scurteze viaţa. Sunt singurii primitivi pe care i-am întâlnit ce sunt complet eliberaţi de superstiţii şi par a fi mult mai fericiţi şi sănătoşi datorită acestui lucru. Nu doresc decât să-i lăsăm

aşa cum sunt.

— Vrei să-i ții departe de cuvântul Domnului, de Mântuire?

Ochii pastorului se îngustau pe măsură ce se retrăgea.

— Nu, spuse Garth. Vreau să-i țin departe de superstiție până când, învățând mai mult, să poată să judece totul în mod realist şi astfel să nu rişte să fie absorbiți şi poate distruşi de ea.

— Este o insultă pentru Biserică, domnule, dacă o echivalezi cu superstiția...

— Te rog, ridică Garth mână, fără argumente teologice. Nu-mi închipui că societatea asta a ta a achitat biletul de călătorie numai pentru ca tu să ai o discuție eu mine. Pur şi simplu acceptă faptul că atare. După o chibzuință de mai mulți ani, credințele mele sunt formate şi nici un argument de metafizică superioară nu le poate schimba. Îți promit să nu încerc să te convertesc, dacă-mi promiți că-mi vei face acelaşi serviciu.

— De acord, domnule Garth. Dar aşa cum, de altfel, mi-ai amintit, misiunea mea aici este să salvez aceste suflete şi numai acest lucru trebuie să-l fac. De ce atunci munca mea te-ar deranja atât de mult încât să încerci a mă împiedica să cobor? M-ai amenințat chiar cu pistolul şi chiar..., preotul se opri şi îşi pironi privirile în pahar.

— Şi chiar te-am lovit?, întrebă Garth încruntându-se brusc. N-am scuze pentru acest lucru, şi aş vrea să ştii că-mi pare rău. Poate manierele urâte şi un temperament prea încins... Dacă ai să trăieşti de unul singur multă vreme, să nu te mire, dar ai să procedezi la fel... Pentru o vreme îşi privi mâinile, aşa cum erau aşezate pe masă, descifrându-şi amintiri în semnele şi bătăturile imprimate acolo. Să-i zicem frustrare, în lipsa unui cuvânt mai bun. În meseria ta cred că ai avut şansa să pătrunzi în cele mai ascunse cotloane ale minții oamenilor şi probabil ți-ai format o idee despre motivații şi fericire. Eu unul însă am fost prea ocupat pentru a mă putea gândi să mă stabilesc undeva şi să întemeiez o

familie, şi până de curând nu i-am simţit lipsa... Chiar dacă vei considera că cine ştie ce radiaţie mi-a afectat creierul, trebuie să-ţi spun că am început să-i consider pe aceşti peşti cu blană weskerieni ca pe propriii mei copii şi că mă simt într-un fel responsabil pentru ei.

— Suntem cu toţii copiii Lui, spuse repede pastorul Mark.

— Ei bine, atunci sunt pe aici câţiva copii de-ai Lui care nici măcar nu-i imaginează existenţa, răspunse prompt Garth, brusc furios pentru a-şi fi lăsat slobode simţămintele. Dar purtat mai departe de intensitatea emoţiilor, uită încă o dată de sine. Poţi înţelege oare importanţa acestui lucru? Trăieşte alături de aceşti weskerieni un timp - şi vei descoperi o viaţă simplă şi fericită, identică cu starea de graţie de care vorbesc ai tăi! Îşi găsesc fericirea în vieţile lor, aşa cum sunt, fără să cauzeze suferinţe nimănui. Trăind pe o planetă săracă n-au avut şansa unei evoluţii tehnologice dincolo de cultura epocii de piatră. Dar psihic ne sunt egali - dacă nu superiori. Cu toţii mi-au învăţat limba, aşa că pot să le explic cu uşurinţă tot ce vor să ştie. Cunoaşterea şi câştigul de informaţie le creează adevărate satisfacţii. Uneori pot fi exasperanţi, deoarece orice fapt nou trebuie să li-l legi de structurile altor fapte, dar pe măsură ce învaţă mai mult tot procesul de asimilare e tot mai rapid. Într-o zi vor deveni egalii omului sub toate aspectele, sau chiar îl vor depăşi. Ai putea deci să-mi faci un serviciu?

— Orice-mi stă în putinţă.

— Lasă-i în pace. Sau, dacă tot vrei să-i înveţi ceva, învaţă-i istoria şi ştiinţa, filozofia, dreptul, orice-ar putea să-i ajute să înfrunte realităţile marelui Univers despre care ei nici măcar nu ştiu că există. Nu-i ameţi însă cu ura şi durerea, cu vinovăţia, pedeapsa şi păcatul. Cine ştie ce pagu...

— Mă insulţi, domnule!, spuse preotul sărind în picioare.

Creştetul capului său cărunt abia ajungea la pieptul comerciantului, dar nu arăta nici cea mai mică teamă în apărarea credinţei sale. Însă Garth - şi el în picioare acum -

nu înțelegea să cedeze. Se înfruntară cu ură, aşa cum procedează mereu oamenii atunci când apără ceea ce consideră drept.

— Voi sunteți o insultă, îi strigă Garth în față, cu incredibilul vostru egoism!... Numai voi considerați că minuscula voastră mitologie, diferind foarte puțin de altele mii ce-i împovărează încă pe oameni, poate face altceva decât să încurce nişte minți încă necoapte!... Nu înțelegi că ei cred în Adevăr, că n-au auzit niciodată, nu înțeleg ce înseamnă o minciună? N-au învățat să înțeleagă faptul că alte tipuri de minți pot gândi diferit de ale lor? Nu vrei deci să-i scuteşti de aceste...

— Am să-mi fac datoria pe care mi-a cerut-o El, domnule Garth. Sunt creaturi ale Domnului şi au suflete. Aşa că nu mă pot eschiva de la datoria mea de a le aduce cuvântul Lui, astfel încât să poată fi Mântuiți şi să poată intra în împărăția cerurilor.

Când preotul ieşi, vântul prinse uşa şi o deschise larg. În timp ce furtuna nopții îl înghițea, stropi de ploaie pătrundeau înăuntru. Bocancii lui Garth lăsară urme de murdărie când închise uşa peste imaginea lui Itin - ce sta liniştit şi răbdător în furtună, cu singura speranță că Garth s-ar fi putut opri pentru o clipă şi i-ar fi împărtăşit puțin din minunata şi nesfârşita sa ştiință.

* * *

Printr-un consens, nu au mai pomenit niciodată de acea noapte. După câteva zile de singurătate, devenită parcă mai apăsătoare deoarece fiecare era conştient de proximitatea celuilalt, s-au pomenit vorbindu-şi cu grijă pe teme neutre. Garth îşi strângea şi îşi depozita cu încetineală marfa, neadmițând de fel că şi-ar fi terminat treaba şi putea pleca oricând. Strânsese o cantitate apreciabilă de leacuri şi plante interesante, ce puteau să-i aducă un câştig bun. În plus, era convins că artefactele weskeriene vor crea senzație pe

sofisticata piață galactică. Până la venirea lui pe planetă, meşteşugarii se limitau în principal la cioplituri rudimentare în lemn, cu ajutorul unor bucăți de piatră. El le oferise sculele şi metalul necesar din propriile rezerve, nimic mai mult. În câteva luni weskerienii învățaseră nu numai să lucreze cu noile materiale, dar traduseseră propriile lor forme şi desene în cele mai stranii şi mai frumoase artefacte văzute vreodată. Tot ce avea de făcut era deci să desfacă pe piață câteva, în vederea creării unei cereri primare, iar apoi să se întoarcă pentru o nouă încărcătură. Weskerienii doreau în schimb numai cărți, scule şi informație, şi Garth era conştient că puteau intra prin propriile lor eforturi în Uniunea Galactică.

Acestea erau speranțele lui Garth, dar un vânt al schimbării suflase peste aşezarea ce se închegase în jurul navei sale. Nu mai era acum centrul atenției şi punctul focal al vieții satului. Zâmbea, gândindu-se la această cădere de la putere, dar în acest zâmbet nu era prea multă veselie. Serioşi şi atenți, weskerienii mai făceau cu rândul la Colectarea de Informație, dar înregistrarea pasivă a unor date reci era în evident contrast cu furtuna intelectuală ce-l înconjura pe preot.

Acolo unde Garth pretindea muncă pentru fiecare carte şi maşină, preotul oferea gratuit. Garth încercase să le transmită cunoştințele progresiv, tratându-i ca pe nişte copii inteligenți, dar analfabeți. Dorise să-i vadă mai întâi mergând, şi apoi fugind, să fie mai întâi siguri de un pas înainte de a-l face pe următorul.

Părintele Mark le oferea pur şi simplu beneficiile creştinismului. Singura muncă fizică pretinsă a fost construirea unei biserici, loc de rugăciune şi învățare. O mulțime de weskerieni îşi făcuseră apariția din nesfârşitele mlaştini ale planetei şi în câteva zile acoperişul era ridicat pe o rețea de stâlpi. În fiecare dimineață congregația lucra un pic la pereți, apoi se grăbea înăuntru pentru a învăța toate

faptele interesante, cuprinzătoare şi importante despre Univers.

Garth nu le vorbise niciodată weskerienilor despre ce credea el vizavi de noul lor interes; şi asta mai ales pentru că nu-l întrebaseră. Mândria, sau poate onoarea, îl împiedicaseră să pună mâna pe un astfel de ascultător şi să-şi descarce nemulțumirile. Poate totul ar fi fost altfel dacă cel mai inteligent dintre ei, Itin, ar fi fost de rând la Colectare. Dar Itin fusese schimbat din ziua când sosise preotul şi Garth nu mai vorbise cu el de atunci.

A fost deci o surpriză când, după şaptesprezece zile triple weskeriene, ieşind de la micul dejun, găsise o delegație la uşă. Itin era purtătorul lor de cuvânt, şi gura îi era puțin întredeschisă. Majoritatea celorlalți weskerieni aveau, de asemenea, gurile deschise, unul părea chiar a căsca, lăsând să se vadă clar şirul dublu de dinți ascuțiți şi gâtlejul purpuriu închis. Gurile deschise îl avertizară pe Garth de seriozitatea întâlnirii; era una din expresiile weskeriene pe care învățase s-o recunoască. O gură deschisă indica emoții puternice, fericire, tristețe, ură - dar niciodată nu puteai şti care din ele anume. În mod normal, weskerienii erau blajini şi Garth nu văzuse niciodată suficiente guri căscate pentru a învăța să le înțeleagă semnificația. Acum însă era înconjurat de ele.

— Vrei să ne ajuți, John Garth?, spuse Itin. Avem o întrebare de pus.

— Vă voi răspunde la orice întrebare, îi asigură Garth cu o uşoară presimțire în glas. Despre ce este vorba?

— Există un Dumnezeu?

— Ce înțelegi prin Dumnezeu? întrebă la rândul său, Garth. Ce putea să le spună?

— Dumnezeu este Tatăl nostru din ceruri, care ne-a făcut pe toți şi ne apără. Căruia ne rugăm pentru ajutor şi dacă suntem mântuiți vom găsi un loc...

— Destul, îl întrerupse Garth. Nu există Dumnezeu.

Acum toţi aveau gurile deschise, chiar şi Itin; îl priveau pe Garth şi încercau să înţeleagă răspunsul lui. Mulţimea dinţilor roşietici ar fi trebuit să-l înspăimânte - dar el îi cunoştea pe weskerieni prea bine ca să se teamă. Pentru o clipă se întrebă dacă nu fuseseră cumva deja îndoctrinaţi, iar pe el îl socoteau un eretic - dar înlătură imediat acest gând.

— Mulţumesc, spuse Itin după o vreme, apoi se întoarseră şi-l părăsiră.

Deşi dimineaţa era răcoroasă, Garth îşi dădu seama că transpirase, şi se-ntreba de ce.

Reacţia nu se lăsa prea mult aşteptată. Itin se întoarse în aceeaşi după amiază.

— Vrei să vii la biserică? îi ceru el. Multe din lucrurile ce le studiem sunt greu de învăţat, dar niciunul atât de greu ca acesta. Avem nevoie de ajutorul tău, deoarece trebuie să vă auzim pe tine şi pe părintele Mark vorbind împreună. Şi asta pentru, că el spune că un lucru este adevărat, iar tu spui că alt lucru este adevărat, iar amândouă lucrurile nu pot fi adevărate în acelaşi timp. Vrem să aflăm care anume este adevărat.

— Am să vin, desigur, spuse Garth, încercând să-şi reprime un brusc sentiment de exaltare. Nu întreprinsese nimic şi iată că weskerienii îl căutaseră în cele din urmă. Poate că mai exista speranţa ca ei să rămână liberi.

În interiorul bisericii era cald, şi Garth fu surprins de numărul weskerienilor care erau aici, mult mai mulţi decât văzuse vreodată adunaţi împreună. Multe guri erau deschise. Părintele Mark stătea la o masă acoperită de cărţi. Nu arăta prea fericit şi nu spusese nimic când intrase Garth.

Garth vorbi primul:

— Sper că înţelegi că a fost ideea lor, au venit de bunăvoie la mine şi m-au rugat să-i însoţesc aici.

— Ştiu, spuse preotul resemnat. Cu timpul au devenit foarte dificili. Dar învaţă şi doresc să creadă, or asta este lucrul cel mai important.

— Părinte Mark, Comerciant Garth, avem nevoie de ajutorul vostru, spuse Itin. Amândoi ştiţi o mulţime de lucruri pe care noi nu le ştim. Trebuie să ne ajutaţi să înţelegem religia, lucru ce nu este prea uşor.

Garth încercă să spună ceva, dar se răsgândi. Itin continuă.

— Noi am citit Biblia şi toate cărţile pe care ni le-a dat părintele Mark şi un lucru este clar. L-am discutat între noi şi suntem cu toţii de aceeaşi părere. Aceste cărţi sunt foarte diferite de cele pe care ni le-a dat Comerciantul Garth. În cărţile comerciantului există universul pe care nu-l vedem şi care nu are Dumnezeu, devreme ce nu e menţionat nicăieri, iar noi am căutat cu multă atenţie. În cărţile Părintelui Mark, El este pretutindeni şi nimic nu merge, fără El. Una din ipoteze trebuie să fie deci corectă şi cealaltă falsă. Nu înţelegem cum se poate aşa ceva, dar poate că atunci când vom afla care este cea corectă, vom şti şi de ce. Dacă Dumnezeu nu există...

— Dar bineînţeles că El există, copiii mei, spuse părintele Mark din toată inima. El este Tatăl nostru din Ceruri care ne-a făcut pe toţi...

— Cine l-a creat pe Dumnezeu? întrebă Itin şi murmurele încetară.

Fiecare weskerian privea acum intens la părintele Mark. Acesta se retrase puţin, parcă sub impactul privirilor, apoi zâmbi.

— Nimeni nu l-a creat pe Dumnezeu, devreme ce El este Creatorul. El a existat dinto...

— Dacă El a existat dintotdeauna, de ce n-ar putea şi universul să existe dintotdeauna, fără să aibă un creator? izbucni Itin într-un torent de vorbe.

Importanţa întrebării era evidentă. Preotul răspunse încet, cu infinită răbdare.

— Un asemenea răspuns ar fi prea simplu, copiii mei. Nici oamenii de ştiinţă nu s-au pus de acord cu privire la crearea

universului. Dar în timp ce ei se îndoiesc, noi cei care am văzut lumina - *ştim.* Putem vedea miracolul creației jur împrejurul nostru. Şi cum ar putea exista o creație fără un Creator? Iar acesta este El, Tatăl Nostru, Dumnezeul Nostru din Ceruri. Ştiu că aveți îndoieli, pentru că aveți suflete şi liber arbitru. Şi totuşi răspunsul este aşa de simplu. CREDEȚI, este tot ce vă trebuie. Doar credeți!

— Cum putem crede fără dovezi?

— Dacă nu puteți vedea că această lume însăşi este încă o dovadă a existenței Sale, atunci am să vă spun că, dacă credeți, n-aveți nevoie de dovezi...

Murmurul vocilor crescu. Şi tot mai multe guri weskeriene se deschideau pe măsură ce-şi forțau gândurile prin încurcata țesătură de vorbe şi încercau să separe firul adevărului.

— Poți să ne spui tu, Garth? întrebă Itin şi timbrul vocii lui potoli bolboroseala.

— Te pot sfătui să utilizezi metoda ştiințifică, singura care poate examina toate lucrurile - inclusiv pe sine - şi-ți poate da răspunsurile ce pot dovedi valabilitatea sau falsitatea oricărui enunț.

— Atunci, asta vom face, spuse Itin. Şi noi am ajuns la aceeaşi concluzie. Ridică o carte groasă în timp ce o undă de încuviințare străbătu asistența. Am studiat Biblia, aşa cum ne-a spus părintele Mark, şi am găsit răspunsul. Dumnezeu va săvîrşi un miracol pentru noi, dovedind astfel că El ne veghează. Şi prin acest semn îl vom recunoaşte pe El şi vom merge la El.

— Aceasta este păcatul falsei mândrii, spuse părintele Mark. Dumnezeu n-are nevoie de miracole pentru a-şi dovedi existența.

— Avem însă *noi* nevoie de un miracol, strigă Itin, şi deşi nu era o ființă umană, se resimțea nevoia în vocea sa. Am citit aici despre miracole mai mici: pâinile, peştii, vinul, şerpii - multe din ele făcute pentru scopuri minore. Tot ce trebuie

să facă El este un miracol ce ne va aduce pe toți la El - minunea unei întregi lumi noi rugându-se la tronul său, aşa cum tu însuți ne-ai spus, părinte Mark. Şi ne-ai subliniat cât de important este acest lucru. Ne-am sfătuit cu toții şi am ajuns la concluzia că există un singur miracol care s-ar potrivi.

Într-o clipă lipsa de interes față de problemele teologice dispăru din mintea lui Garth. Nu se gândise niciodată unde puteau duce toate acestea. Vedea însă acum ilustrația din Biblia pe care Itin o ținea deschisă şi îşi dădu seama pe loc de ceea ce avea să urmeze. Se ridică uşor de pe scaun şi se strecură în spatele preotului.

— Ridică-te repede. Îi şopti. Ieşi prin uşa din dos şi intră direct în navă. Eu am să-i țin ocupați aici. Mie cred că nu-mi vor face nimic.

— Ce vrei să spui...? întrebă părintele Mark clipind din ochi, surprins.

— Întinde-o, tâmpitule, îi şuieră Garth. La ce miracol crezi tu că se gândesc? Ce miracol se spune că ar fi convertit lumea la creştinism?

— Nu, spuse părintele Mark, imposibil! Pur şi simplu nu se poate...

— Mişcă! strigă Garth, smulgându-l din scaun şi îmbrâncindu-l spre uşa din dos. Părintele Mark se opri din îmbrânceală şi se întoarse, Garth făcu un salt spre el, dar era prea târziu. Amfibienii erau mici, dar mulți. Întărâtat, Garth începu să lovească cu pumnii şi prima victimă fu Itin, pe care izbitura îl aruncă înapoi în mulțime, în timp ce-şi croia drum spre preot, sosiră şi ceilalți. Lovea în ei, dar era şi cum ar fi lovit în valurile mării. Corpurile păroase şi muşchiuloase pur şi simplu îl măturară, acoperindu-l. Se bătu până îl legară şi încă se mai zbătea, dar după ce primi câteva lovituri în cap se potoli. Atunci îl dădură afară în ploaie, de unde putea doar să privească şi să înjure.

Desigur, weskerienii erau meseriaşi desăvârşiți, şi tot ce

construiră apoi respecta ilustrația din Biblie în cele mai mici amănunte. Crucea înfiptă în vârful unui deal mic, cuiele din metal strălucitor, ciocanul. Părintele Mark fu dezbrăcat şi apoi drapat într-o pânză croită cu grijă. Îl conduseră afară din biserică.

Când zări crucea, aproape că leşină, dar după acest moment de slăbiciune îşi ridică capul, hotărât să moară aşa cum trăise, în credință.

Era însă greu, cumplit de greu chiar şi pentru Garth, care doar privea. Una e să vorbeşti despre răstignire şi să priveşti corpurile subțiri în lumina difuză din timpul rugăciunii şi alta să vezi un om gol cu frânghiile înfipte în carne, atârnând de nişte bare de lemn. Şi să vezi cum cuiul ascuțit ca un ac este potrivit pe pielea catifelată a palmei. Să vezi ciocanul ce este retras în spate pentru avânt, cu calmul şi determinarea unui artizan ce cântăreşte lovitura. Să auzi sunetul înecat al metalului ce pătrunde carnea.

Apoi să auzi țipetele.

Puțini sunt născuți pentru a fi martiri. Părintele Mark nu era dintre aceştia. După primele lovituri, sângele izbucni din buzele în care se încleştaseră dinții. Atunci deschise larg gura, întoarse capul şi urletele guturale şi îngrozitoare se amestecară cu zgomotul ploii ce cădea. Un fel de ecou mut le răspunse. Weskerienii priveau, cu trupurile sfredelite de emoții neînțelese, şiruri după şiruri de guri căscate ce reflectau agonia preotului răstignit.

Din fericire, leşină când ultimul cui fu bătut la locul lui. Sângele curgea din rănile proaspete şi se amesteca cu ploaia, pentru a i se scurge la picioare uşor decolorat, împreună cu viața din el. În acelaşi timp, chinuit de propriile legături, copleşit de loviturile ce le primise în cap, Garth îşi pierdu cunoştința.

Se trezi în magazia sa, în întuneric. Cineva tăiase sforile cu care era legat. Afară ploaia încă răpăia pe acoperiş.

— Itin, spuse. Nu putea fi altcineva...

— Da, răspunse, în şoaptă, vocea neomenească. Ceilalți sunt în biserică şi vorbesc. Lin a murit după lovitura ce i-ai dat-o în cap iar Inon este foarte grav rănit. Unii sunt de părere că ar trebui să fii şi tu răstignit şi cred că aşa se va întâmpla. Sau poate omorât, cu pietre în cap. Au găsit în Biblie acolo unde scrie că...

— Ştiu, spuse, cu infinit dezgust, Garth. Ochi pentru ochi. O să găsiți o mulțime de lucruri de acest fel, acum că tot v-ați apucat să căutați. E o carte „minunată”...

Îl durea grozav capul.

— Trebuie să pleci, poți ajunge la navă fără să te vadă cineva. Au fost prea multe crime.

Se resimțea parcă acelaşi dezgust în vocea lui Itin.

Convins, Garth se ridică în picioare. Îşi apăsă capul pe scândura peretelui până ce amețeala trecu.

— E mort.

Spusese asta ca pe o constatare, nu ca o întrebare.

— Da, de câtăva vreme. Altfel n-aş fi venit înapoi să te văd.

— Şi desigur, îngropat, de asta vă şi gândiți la mine.

— Şi îngropat! În vocea neomenească parcă sesiza o urmă de emoție, un ecou al morții preotului. Este îngropat şi se va ridica la Ceruri. E scris asta şi aşa se va-ntâmpla. Părintele Mark va fi atât de fericit!

Vocea amuți, cu un sunet asemănător unui suspin omenesc.

Garth îşi făcu cu greu loc spre uşă, sprijinindu-se de pereți pentru a nu cădea.

— Am făcut ce trebuia, nu-i aşa? întrebă Itin. Nu primi nici un răspuns. Se va înălța la ceruri, Garth, nu-i aşa că se va înălța?

Garth era la uşă şi lumina ce venea de la biserică era suficientă ca să vadă frânghiile însângerate atârnând de cruce. Itin apăru lângă el şi Garth simți mâna delicată, cu multe degete şi unghii ascuțite, apucându-l de haine.

— Se va înălța, nu-i aşa, Garth?

— Nu, îi răspunse Garth. Va rămâne îngropat acolo unde l-ați pus voi. Nimic nu se va întâmpla, pentru că e mort, şi mort va rămâne pentru totdeauna.

Picăturile de ploaie se scurgeau pe blana lui Itin, iar gura îi era deschisă atât de mult încât părea că țipă în noapte. Reuşi în cele din urmă să vorbească, cu mare efort, exprimând un gând straniu într-o limbă străină lui.

— Şi atunci noi, noi nu vom fi Mântuiți? Nu vom deveni puri?

— Ați fost puri, îi răspunse Garth, cu o voce între suspin şi hohot de râs. Asta e partea oribilă şi mizerabilă a lucrurilor. Ați fost puri. Acum sunteți...

— Ucigaşi, şopti Itin, în timp ce apa îi şiroia pe capul aplecat şi se pierdea în întuneric.